

Gundegalskabens Udbredelse, ikke altid falde sammen med Anterne, og fordi der tillige fra Amtmændenes Side ikke kan træffes Foranstaltninger udenfor det Tilfælde, at der virkelig har viist sig Tilfælde af Gundegalskab i de paagældende Amtter, medens det er en bekendt Sag, at de syge Dyr have en stor Tilbøjelighed til at streife vidt omkring og til paa et vist Stadium af deres Sygdom at overfalde andre Dyr og Menneffer, hveinde nu maatte træffe paa, saa at Sygdommen altsaa kan brede sig langt ud over den Egn, hvor den er udbrudt, og at der kan opstaa Smitte paa Steder, der ligge langt borte fra det Sted, hvor Sygdommen har viist sig, uden at den paagældende Dyrighed er i Stand til at foretage. Noget til Forebyggelse af videre Skade, fordi han ikke kan træffe sine Forholdsregler, førend der virkelig har viist sig Tilfælde af Gundegalskab der paa Stedet. Det synes i det Hele taget hensigtsmæssigt, at den overordnede Autoritet, jeg mener Indenrigsministeriet, til hvem alle Rapporter og Efterretninger om Sygdommens Gang og Udbredelse indløber, og som saaledes har Overblik over Sygdommens Gang, ogsaa er den Autoritet, der i paakommende Tilfælde kan tage Bestemmelse om de Forholdsregler, der skulle træffes i videre Kredse. Det er derfor, at Lovforslaget bestemmer, at Ministeriet i paakommende Tilfælde skal være bemyndiget til at træffe den Foranstaltning, at alle Hunde i videre Kredse skulle holdes indelukkede eller lænkede. Disse Udtryk lyde noget mildere end Udtrykkene i Loven af 1857; men da der i nærværende Lovforslag henvises til Bestemmelserne i Loven af 29de December 1857 § 11 om, at de Hunde, som findes løsgaaende efter at Paabudet er udfømt, skulle opfanges og dræbes, er det mere i Formen end i Virkeligheden, at dette Lovforslag er mildere. I Forbindelse hermed foreslaar Lovforslaget, at Ministeriet skal være bemyndiget til, naar der er udbrudt Gundegalskab i de tilgrændsende Distrikter af Nabolandet, at bestemme, at Hundene i de tilstødende Jurisdiktioner her i Landet skulle holdes paa samme Maade indelukkede eller lænkede. Det er en aldeles nødvendig Foranstaltning, naar ikke fremmede Hunde frit skulle kunne løbe ind over Grænsen og udbrede Smitte. Tilsvarende er der i § 2 en Bestemmelse om, at Ministeriet, naar der er udbrudt Gundegalskab i et fremmed Land, skal kunne forbyde Indførsel af Hunde samt Overtagelse af Hunde mellem Landets Provindser, for saa vidt dertil maatte findes Anledning. Jeg anbefaler Lovforslaget til Thingets Beloville.

Det næste Lovforslag, som jeg skal have den Ære at forelægge, er „Forslag til Lov om Tillæg til Loven af 14de April 1865 om Istandstælle og Vedligeholdelse af private Veie, til hvis Udbenyttelse Flere ere udelukkende berettigede.“ Loven af 14de April 1865 § 3 bestemmer, at naar over Halvdelen af Medlemmerne af det Sogne-

raad eller Byraad, til hvis Behandling eller Paakjendelse en Sag om Vedligeholdelsen af en privat Veie er henvist, er interesseret i Sagen, saa maa den ikke behandles eller paakjendes af Raadet; men der gives ingen Regler for, hvorledes der da skal forholdes i dette Tilfælde, og Følgen deraf er, at naar et saadant Tilfælde forekommer, at over Halvdelen af et Sogneraads eller Byraads Medlemmer er interesseret i Sagen, saa kan denne i det Hele ikke blive behandlet eller paakjendt, hvorfor der ogsaa har været Tilfælde, hvor en saadan Sag har henstaaet uafgjort indtil videre. Det er for at afhjælpe denne Mangel, at der i dette Lovforslag indeholdes den Bestemmelse, at naar dette Tilfælde indtræffer, skal det vedkommende Byraad eller Sogneraad derom gjøre Anmeldelse til Amtmanden, som har at henvise Sagen til Afgjørelse af et andet Byraad i Amtsradsstyrelsen eller et Sogneraad i et tilgrændsende Sogn indenfor Amtsradsstyrelsen. Der er tillige tilføjet Bestemmelser om Fremgangsmaaden, som derefter bliver at følge ved disse Sagers Behandling. I det jeg forøvrigt skal henvise til Bemærkningerne, der ledsage Lovforslaget, anbefaler jeg det til det høie Things Vedtagelse.

Endelig har jeg den Ære at forelægge for det høie Thing „Forslag til Lov om Straf for Overtrædelser af Politireglementer paa Jernbaner.“ Ved Forordningen af 5te Mai 1847 var der fastsat Straf for forsætlig eller uagtsom Beskadigelse af Jernbaner og for visse Handlinger, som anfaas for skadelige eller farlige for Jernbanetraffiken i det Hele, men at man den Gang ikke kunde tænke sig alle de Handlinger, som kunne medføre Skade eller Fare for Jernbanetraffiken, er jo klart, og det viste sig ogsaa senere, at det blev nødvendigt at udfærdige reglementariske Bestemmelser, gjældende for de enkelte Jernbaneanlæg, i hvilke man nærmere betegne en Del Handlinger, som anfaas for at være uforenelige med Jernbanetraffikens Løb. Det har imidlertid viist sig, at naar disse Sager kom til Rettens Behandling, have Domstolene ikke anset sig for berettigede til at idømme Straf for Handlinger, der ikke i selve Loven vare betegne som strafbare, og derved ere disse yderligere Bestemmelser jo faldne til Jorden uden at gjøre nogen egentlig Nytte. Der handles imidlertid her om meget vigtige Interesser for Jernbanedriften. Jeg skal blot som Exempel paa, at der under denne Kategori af Handlinger henhører nogle, som kan medføre alvorlig Fare for Jernbanedriften, nævne, at som saadanne Handlinger er ogsaa betegnet det, at sende brandfarlige eller eksploderende Stoffer med Jernbanen, uden at de Forsigtighedsregler ere iagttagne, som derfor ere forbrede. Indenrigsministeriet søger altsaa ved denne Lov Bemyndigelse til at fastsætte Bøder af indtil 200 Kr. for Overtrædelser af de Reglementer, som bestemme Straf for flige Hand-